

تیم دولت سیدابراهیم رئیسی خواهند داد و اولویت‌ها و برنامه‌ها نیز با رویکرد دولت جدید پیگیری خواهند شد.

روح‌اله نغعی: چند هفته دیگر، بالطبع، تیم فعلی دیپلماسی ایران در دولت حسن روحانی جای خود را به تیم دولت سیدابراهیم رئیسی خواهند داد و اولویت‌ها و برنامه‌ها نیز با رویکرد دولت جدید پیگیری خواهند شد. دنیایی که دولت رئیسی در آن حضور دارد نیز شرایط خاص خود را خواهد داشت. برای بررسی چشم‌انداز این دولت در عرصه دیپلماسی، گفت‌وگویی با مهدی ذاکران، استاد دانشگاه و کارشناس روابط بین‌الملل داشتیم. او معتقد است دستگاه دیپلماسی باید رفاه، مسائل حقوق بشری و برقراری روابط حسنه به‌ویژه با کشورهای منطقه را از اولویت‌های اصلی کار خود بداند و تلاش کند که مثل دوران دولت محمود احمدی‌نژاد، پرونده‌های جدیدی در سیاست خارجی به ایران تحویل نشود. ذاکران ساختار وزارت خارجه را نیز نیازمند اصلاح می‌داند.

تصور می‌کنید دولتی که در راه است با چه چالش‌هایی در صحنه سیاست خارجی مواجه خواهد بود؟

چالش‌هایی که پیش‌روی هر کشوری وجود دارد، چالش‌های مشترکی است که برای سایرین هم هست. نمی‌توانیم در نظام بین‌الملل، بگویم که چالش‌های موجود ویژه یک کشور است؛ برای نمونه تروریسم یک مسئله جهانی است و برای همه کشورها چالش محسوب می‌شود. همچنین مسائلی مانند امنیت، یک چالش مشترک برای همه کشورهاست و همه کشورها خواهان امنیت ملی هستند و در سیاست خارجی خودشان موضوع را دنبال می‌کنند. در مسائلی مانند جنگ و موضوع حقوق بشر، همه کشورها درباره‌شان واکنش نشان می‌دهند؛ بنابراین ایران مانند همه کشورهای عضو جامعه بین‌المللی با چالش‌های مشترکی مواجه است. و چالش‌هایی مشترک با سایر واحدهای سیاسی دارد. نگرانی‌هایی است که همه کشورها در دنیا دارند و این نگرانی‌ها را معمولا در سازمان ملل منعکس می‌کنند و نتیجه‌اش می‌شود برنامه‌های جهانی برای مبارزه با فقر، برای مبارزه با تروریسم، برای پیشرفت صلح، برای حمایت از حقوق بشر، برای توجه به زنان، برای توجه به حقوق کودک، درباره جرائم بزرگ مانند جنوساید [نسل‌کشی] مانند تجاوز؛ بنابراین ایران هم در مسئله سیاست خارجی خودش مانند سایر کشورها، با چالش‌هایی مواجه است؛

چالش‌های مشترک برای همه کشورهاست و همه کشورها خواهان امنیت ملی هستند و در سیاست خارجی خودشان موضوع را دنبال می‌کنند.

از جمله چالش‌های مشترکی که بقیه هم دارند. اما هر کشوری به سهم خودش، یکسری مشکلات و چالش‌ها دارد که ممکن است کشورهای دیگر با آن مواجه نباشند، برای مثال مشکلی که افغانستان با آن مواجه است، مشکلی است که سوئیس با آن مواجه نیست، سوئیس در منطقه‌ای نیست که افراط‌گرایی یا طالبانیسم بخواهد در آن رشد کند. درحالی‌که در افغانستان، به خاطر عدم آموزش، به خاطر عدم رشد جامعه مدنی وضعیتی است که طالبان و طالبانیسم و افراط‌گرایی در چنین منطقه‌ای رشد می‌کند.

ایران هم در منطقه‌ای حیات‌دارد که طبیعا چالش‌های ویژه خودش را هم به وجود می‌آورد. نمونه‌اش جنگ تحمیلی بود که طی هشت سال به آن تحویل شد. نمونه‌اش تحریم‌های اقتصادی بود که در دوره ترامپ به‌صورت شدید بر ایران وارد شد و همین‌طور در گذشته هم آمریکایی‌ها برخی فشارها را بر ایران وارد کردند؛ بنابراین مجموعه این مسائل یعنی چالش‌های بین‌المللی و چالش‌های خاص مسائلی هستند که پیش‌روی دولت جدید وجود دارند.

پس اجازه بدهید سؤوالم را صحیح‌تر بپرسم. فکر می‌کنید مهم‌ترین پرونده‌هایی که روی میز دستگاه دیپلماسی دولت آینده قرار می‌گیرد، چه پرونده‌هایی خواهد بود و به چه مسائلی نیاز خواهد بود که در اولویت رسیدگی شود؟

ببینید زمانی شما می‌رسید که مهم‌ترین پرونده‌هایی که در دنیا درباره مسائل ایران دارند چیست و زمانی هست که همین سؤالی را که مطرح کردید، طرح می‌کنید؛ مهم‌ترین پرونده‌هایی که روی میز این دولت قرار دارد چه هست که من اطلاع ندارم و باید از خود این دولت پرسید چه پرونده‌هایی را روی میز قرار داده است. چرا این حرف را می‌زنم؟ چون در مناظرات انتخاباتی هم که صحبت می‌شد، من به سهم خود به‌عنوان یک استاد متوجه نشدم چه برنامه‌ای هست و چه پرونده‌هایی را اینها روی میز گذاشته‌اند؛ اما اگر به‌عنوان یک استاد حقوق و روابط بین‌المللی پرسید که چه پرونده‌هایی را باید دولت روی میز قرار بدهد، در مسائل سیاست خارجی، من معتقد هستم که یکی بحث رفاه است؛ یعنی در موضوع سیاست خارجی باید دقت شود که چه نوع روابط خارجی می‌تواند منجر به رفاه ملی و معیشت بهتر مردم شود که این مستلزم تعامل

گفت‌وگو با کارشناس مسائل بین‌الملل درباره چشم‌انداز سیاست خارجی در دولت آینده

دولت جدید دچار خطای دولت احمدی‌نژاد نشود

مهدی ذاکریان: تنها با دانش روابط و حقوق بین‌الملل نمی‌توانید وزیر خارجه خوبی باشید

اقتصادی با کشورهای پیشرفته صنعتی و اقتصادی در دنیاست. کارکردن با کشورهایی که در حوزه اقتصاد موفق هستند؛ مانند کارکردن با ایالات متحده آمریکا، ژاپن، کره جنوبی، چین، بریتانیا، آلمان، کشورهای صنعتی عمده دنیا که تولیدات صنعتی موفقی دارند. شما برای اینکه صنعتتان و اقتصادتان رشد کند، نمی‌توانید با یک کشور ورشکسته مسابقه بگذارید و بگویید من می‌خواهم در مسائل اقتصادی و صنعتی با شما رقابت کنم. باید با سرآمدان اقتصاد و صنعت دنیا مسابقه بدهید؛ بنابراین شما می‌بینید که ژاپن سعی کرد با سرآمدان اقتصادی دنیا رقابت کند یا آلمان هم به همین صورت. به همین صورت اگر مبادلات تجاری و تراز تجاری اقتصادی‌اش چین را هم مطالعه کنید، می‌بینید که بیشترین صادرات و وارداتش از کشورهای صنعتی است، یعنی آمریکا، آلمان، فرانسه، ژاپن و اینها در صدرش قرار دارند و به این دلیل است که چین توانسته خودش را به بقیه برساند؛ بنابراین ایران در روابط خارجی خودش اگر روابط اقتصادی و صنعتی می‌خواهد، باید برای دستیابی به رفاه مردم پیش‌بینی کند و روابط با این کشورها یک پرونده است که باید بیاید روی میز.

پرونده دومی که باید روی میز بیاید که به همان اندازه رفاه مهم است، حقوق بشر است. مردم باید از ویژگی‌هایی بهره‌مند باشند که ایران در جامعه بین‌المللی بتواند بگوید من برای مردم خودم کارهایی

با همه کشورهای دنیا بر پایه مفاد قانون اساسی و بر اساس اصل عزت ایران و منفعت ملی ملت ایران.

سومین پرونده‌ای که می‌تواند روی میز ایران قرار گیرد، جدای از رفاه که گره زده شد به اقتصاد و حقوق بشر که گره زده شد به سازمان ملل متحد، مسئله روابط سیاسی است؛ یعنی ایجاد روابط حسنه سیاسی با همه کشورهای دنیا بر پایه مفاد قانون اساسی و بر اساس اصل عزت ایران و منفعت ملی ملت ایران. این هم نکته خوبی است که ما روابط سیاسی خوب و صمیمانه‌ای با همه کشورها داشته باشیم. اولویت‌بندی که در قانون اساسی آمده، این است که اول با کشورهای همسایه و مسلمان شروع می‌شود. متأسفانه روابط خوبی میان ایران و کشورهای همسایه که مسلمان هم هستند، وجود ندارد؛ نگاه کنید به روابط ما با عربستان سعودی، به روابط ما با دولت بحرین و دولت امارات. یعنی در این منطقه‌ای که این کشورها مسلمان هستند

و همسایه‌اند، باید روابط صمیمانه داشته باشیم و چیزی که در قانون اساسی آمده، اولویت اینجاست. البته عرض کردم روابط سیاسی حسنه با همه کشورها با اولویت منطقه. بنابراین این دولت جدید باید تاملی جدی داشته باشد که چه پیشنهادها و راهکارهایی برای روابط مسالمت‌آمیز با همه کشورها و به‌ویژه کشورهای منطقه داشته باشد. بنابراین من این سه موضوع و سه پرونده را مهم می‌دانم که باید روی میز قرار بگیرند. یک سری پرونده‌ها هم بوده‌اند که از گذشته میراث مانده برای این دولت جدید که از نظر جامعه بین‌المللی آن پرونده خیلی مهم که بالفعل است، پرونده هسته‌ای ایران است که طبعاً منتقل می‌شود روی میز. یعنی این‌طور نیست که این دولت بگذارد روی میز خودش؛ از قبل برایش روی میز گذاشته‌اند. یعنی دولت‌های قبلی روی میزش گذاشته‌اند و جامعه جهانی هم اصرار داشته روی این میز باقی بماند. آن پرونده هسته‌ای است که خب خیلی اهمیت داشت و دارد. تصمیم‌گیری در مسئله هسته‌ای، یک تصمیم‌گیری کلان است ولی دولت می‌تواند این تصمیم‌گیری را تسهیل کند و با جامعه جهانی این مسئله را جلو ببرد. من پیش‌بینی‌ام این است که یک سری پرونده‌های دیگر هم ممکن است تحویل شود به دولت جدید و دولت جدید باید دقت کند که پرونده‌های دیگری از سوی جامعه جهانی به آن تحویل نشود. همین پرونده هسته‌ای که الان داریم می‌گوییم، وقتی آقای خاتمی دوره‌اش تمام شد و دوره آقای احمدی‌نژاد شروع شد، پرونده هسته‌ای به آن دولت جدید تحویل شد. در حالی که دولت جدید آن زمان داشت اجتناب می‌کرد؛ آن‌هم این بود که پرونده به شورای امنیت رفت و قطع‌نامه آمد و میراث شد برای همه و تا الان هم باقی مانده است. بنابراین این دولت باید دقت کند مبتلا به خطای دولت مهرورزی نشود؛ یعنی تحویل پرونده‌های جدید. به این معنا که در عین اینکه پرونده‌ای از قبل برایش به میراث مانده است، مبدا پرونده‌های جدیدی برایش برتراشند، از جمله پرونده‌هایی که بالقوه می‌تواند خطرش وجود داشته باشد، پرونده‌های موشکی است یا پرونده‌های حقوق‌بشری که بخواهد برود در مراجع بالاتر از شورای حقوق بشر و مجمع عمومی؛ مثلاً زمانی پرونده‌ها را بیابورد در سطح شورای امنیت. خب اینها خطرناک است. اینجاست که دولت جدید باید اجتناب کند از پرونده‌های تحمیلی به خودش. این دولت جدید باید احتیاط کند و مبتلا به خطای دولت آقای احمدی‌نژاد نشود که پرونده‌هایی هم به آن تحویل شود.

روش‌های حمایت از کودکان محک:	
شماره کارت: ۰۵۹۰۰۰۹۹۵۰-۹۹۱۱-۶۰۳۷۷	
گزینه نیکوکاری اپلیکیشن آپ ۲۳۵۴۰-۰۲۱	📞
از اینکه به پیام ما توجه می‌کنید، سپاسگزاریم.	

دیپلماسی

گفت‌وگو با کارشناس مسائل بین‌الملل درباره چشم‌انداز سیاست خارجی در دولت آینده

دولت جدید دچار خطای دولت احمدی‌نژاد نشود

مهدی ذاکریان: تنها با دانش روابط و حقوق بین‌الملل نمی‌توانید وزیر خارجه خوبی باشید

هیچ پرونده جدیدی به ایران تحویل نشد، در حالی که در دولت آقای احمدی‌نژاد، دو پرونده به ایران تحویل شد؛ یکی پرونده هسته‌ای بود که در شورای امنیت بود و یکی پرونده حقوق بشر بود با تعیین گزارشگر. البته فراموش نکنید که تعیین گزارشگر قبلاً هم به دولت ایران تحویل شده بود، ولی در دوره آقای خاتمی خارج شد؛ یعنی دیگر برنده‌ای روی میز ایران باقی نمانده بود. مدتی خارج شد، اما بعد باز به خاطر برخی اتفاق‌های داخلی از سوی مجمع عمومی پرونده زنده شد، ولی در آن دوره به تعیین گزارشگر نرسیده بود. یعنی آقای خاتمی وقتی تحویل داد، دولت را بدون گزارشگر ویژه حقوق‌بشری در مسئله ایران تحویل داد. در حالی که وقتی آقای روحانی تحویل گرفت، پرونده‌ای به نام گزارشگر ویژه حقوق بشر سازمان ملل نیز به ایشان انتقال داده شد و اارت برایش گذاشته شد که متأسفانه تا پایان دولت آقای روحانی هم خارج نشدیم و ما همچنان تحت سیستم گزارشگری در موضوع حقوق بشر سازمان ملل هستیم.

نکته بعدی همین نکته‌ای بود که به آن اشاره کردید. به هر حال دولتی دارد می‌آید که در مسائل مختلف، چهره‌های اصلی‌اش و شخص رئیس‌جمهور منتخب، مواضع متناقضانه‌ای نسبت به دوره آقای روحانی و مشخصاً در بحث سیاست خارجی‌اش داشته‌اند. الان با تغییری که قرار است اتفاق بیفتد، چهره‌هایی و به چه شکل تغییر خواهد کرد؟ مثلاً چه بخش‌هایی به رویکرد وزارت خارجه اضافه خواهد شد که شاید دولت قبلی در آن حوزه‌ها فعالیت نداشته است و در چه بخش‌هایی ایران تغییر رفتار خواهد داد با این تغییر دولت؟

اصول سیاست خارجی ایران که ثابت است و تغییر نمی‌کند. از آغاز انقلاب اسلامی تا امروز، اصول سیاست خارجی ایران برگرفته از قانون اساسی و بنابراین تغییر ندارد. این است که کارهایی کند که دیگران نکرده‌اند؛ یعنی بگوید من در مسائل حقوق بشر برای ملت و مردم خودم می‌خواهم این کارها را انجام دهم که هیچ کشور دیگری انجام نداده است. این دومین نکته‌ای است که من معتقدم باید به‌عنوان پرونده سیاست خارجی روی میز این دولت قرار بگیرد، به‌عنوان کسی که در حوزه حقوق بشر و روابط بین‌الملل کار کرده است.

سومین پرونده‌ای که می‌تواند روی میز ایران قرار گیرد، جدای از رفاه که گره زده شد به اقتصاد و حقوق بشر که گره زده شد به سازمان ملل متحد، مسئله روابط سیاسی است؛ یعنی ایجاد روابط حسنه سیاسی با همه کشورهای دنیا بر پایه مفاد قانون اساسی و بر اساس اصل عزت ایران و منفعت ملی ملت ایران. این هم نکته خوبی است که ما روابط سیاسی خوب و صمیمانه‌ای با همه کشورها داشته باشیم. اولویت‌بندی که در قانون اساسی آمده، این است که اول با کشورهای همسایه و مسلمان شروع می‌شود. متأسفانه روابط خوبی میان ایران و کشورهای همسایه که مسلمان هم هستند، وجود ندارد؛ نگاه کنید به روابط ما با عربستان سعودی، به روابط ما با دولت بحرین و دولت امارات. یعنی در این منطقه‌ای که این کشورها مسلمان هستند

و همسایه‌اند، باید روابط صمیمانه داشته باشیم و چیزی که در قانون اساسی آمده، اولویت اینجاست. البته عرض کردم روابط سیاسی حسنه با همه کشورها با اولویت منطقه. بنابراین این دولت جدید باید تاملی جدی داشته باشد که چه پیشنهادها و راهکارهایی برای روابط مسالمت‌آمیز با همه کشورها و به‌ویژه کشورهای منطقه داشته باشد. بنابراین من این سه موضوع و سه پرونده را مهم می‌دانم که باید روی میز قرار بگیرند. یک سری پرونده‌ها هم بوده‌اند که از گذشته میراث مانده برای این دولت جدید که از نظر جامعه بین‌المللی آن پرونده خیلی مهم که بالفعل است، پرونده هسته‌ای ایران است که طبعاً منتقل می‌شود روی میز. یعنی این‌طور نیست که این دولت بگذارد روی میز خودش؛ از قبل برایش روی میز گذاشته‌اند. یعنی دولت‌های قبلی روی میزش گذاشته‌اند و جامعه جهانی هم اصرار داشته روی این میز باقی بماند. آن پرونده هسته‌ای است که خب خیلی اهمیت داشت و دارد. تصمیم‌گیری در مسئله هسته‌ای، یک تصمیم‌گیری کلان است ولی دولت می‌تواند این تصمیم‌گیری را تسهیل کند و با جامعه جهانی این مسئله را جلو ببرد. من پیش‌بینی‌ام این است که یک سری پرونده‌های دیگر هم ممکن است تحویل شود به دولت جدید و دولت جدید باید دقت کند که پرونده‌های دیگری از سوی جامعه جهانی به آن تحویل نشود. همین پرونده هسته‌ای که الان داریم می‌گوییم، وقتی آقای خاتمی دوره‌اش تمام شد و دوره آقای احمدی‌نژاد شروع شد، پرونده هسته‌ای به آن دولت جدید تحویل شد. در حالی که دولت جدید آن زمان داشت اجتناب می‌کرد؛ آن‌هم این بود که پرونده به شورای امنیت رفت و قطع‌نامه آمد و میراث شد برای همه و تا الان هم باقی مانده است. بنابراین این دولت باید دقت کند مبتلا به خطای دولت مهرورزی نشود؛ یعنی تحویل پرونده‌های جدید. به این معنا که در عین اینکه پرونده‌ای از قبل برایش به میراث مانده است، مبدا پرونده‌های جدیدی برایش برتراشند، از جمله پرونده‌هایی که بالقوه می‌تواند خطرش وجود داشته باشد، پرونده‌های موشکی است یا پرونده‌های حقوق‌بشری که بخواهد برود در مراجع بالاتر از شورای حقوق بشر و مجمع عمومی؛ مثلاً زمانی پرونده‌ها را بیابورد در سطح شورای امنیت. خب اینها خطرناک است. اینجاست که دولت جدید باید اجتناب کند از پرونده‌های تحمیلی به خودش. این دولت جدید باید احتیاط کند و مبتلا به خطای دولت آقای احمدی‌نژاد نشود که پرونده‌هایی هم به آن تحویل شود.

سومین پرونده‌ای که می‌تواند روی میز ایران قرار گیرد، جدای از رفاه که گره زده شد به اقتصاد و حقوق بشر که گره زده شد به سازمان ملل متحد، مسئله روابط سیاسی است؛ یعنی ایجاد روابط حسنه سیاسی با همه کشورهای دنیا بر پایه مفاد قانون اساسی و بر اساس اصل عزت ایران و منفعت ملی ملت ایران. این هم نکته خوبی است که ما روابط سیاسی خوب و صمیمانه‌ای با همه کشورها داشته باشیم. اولویت‌بندی که در قانون اساسی آمده، این است که اول با کشورهای همسایه و مسلمان شروع می‌شود. متأسفانه روابط خوبی میان ایران و کشورهای همسایه که مسلمان هم هستند، وجود ندارد؛ نگاه کنید به روابط ما با عربستان سعودی، به روابط ما با دولت بحرین و دولت امارات. یعنی در این منطقه‌ای که این کشورها مسلمان هستند

پیش‌بینی شما از میزان توفیق و میزان کارایی و کارآمدی دستگاه دیپلماسی در دوران دولت جدید چیست؟ آیا موفق خواهند شد که از این فرصت‌ها استفاده کنند یا از این تهدیدها پیشگیری کنند؟ در مقایسه با دولت‌های پیشین یا به طور کلی چقدر فکر می‌کنید موفق خواهند بود و چقدر کارآمدی در بحث سیاست خارجی نشان خواهند داد؟

خب این را باید پس از فعالیت ارزیابی کرد و درباره‌اش اظهارنظر کرد و من آرزو می‌کنم‌که موفقیت‌های فراوانی حاصل این تیم جدید شود.

ادامه در صفحه ۵

ادامه از صفحه ۲

توس در کوه همانو

سپاه ایران پس از پیروزی شبانه بر دشمن، دکرباره بر بلندای همانو پناه گرفت و توس برای آنکه جانی دوباره گیرد، لختنی بخت و در خواب دید که شمع‌ی رخشان از میانه آب سر برآورد و در پشت آن زده، بسا لبانی پرخنده و زبانی نرم، سسوی توس چون خورشید روی گرداند که دل غمین مدار، پیروز این میدان تو خواهی بود و برای کودرزان آندوه به دل راه مده که در اینجا ما به ششادی می‌گذرانیم و اینجا گلستانی است که ما در سایه گل‌های آن به شادتوئی نشستیم. توس امیدوار از خواب بیدار شد و به کودرز گفت می‌دانم رسم اکنون چون باد دمان از راه رسد، پیش از آنکه ما را گزندی افتد و فرمان داد در نای‌ها بدمند، در سپاه ایران جنبشی افتاد و سپاهیان کمرها را بریستند و درفش کاپوایی را برافراختند.

ششی داغ دل پر ز تیمار توس/ به خواب اندر آمد که زخم کوس

چنان دید روشن روانش به خواب/ که رخشنده شمع‌ی برآمد ز آب

بر شمع رخشان یکی تخت عاج/ سیاوش بر آن تخت با قر و تاج

جهان پر زرخنده زبان چرب‌گوی/ سوی توس کردی چو خورشید روی

که ایرانیان را هم بیدار کرد/ به پیروزگر باشی از کارزار

ادامه از صفحه اول

وین و باور

۴- باور کنیم که «را‌الله لا یغیر ما بقوم حتی یغیروا ما بنفسم» ۵- باور کنیم که آنچه در زبان علیه استکبار می‌گوییم، واقعیت دارد و غرب و شرق هر دو در فکر خود هستند و امید به آنها نداشته باشیم و از ترس یا نفرت از غرب به دامان شرق بیفتیم؛ شرقی که خود ذاتا از غرب است. ۶- باور کنیم که نمی‌توانیم کاخ سفید را به حسینیه و الیزه را به مسجد تبدیل کنیم؛ ان‌شاءالله صاحب امر (ع) این کار را خواهد کرد. ۷- باور کنیم که دیگران یا به عبادت دیگر دشمنان هم به اندازه خود عقل و تدبیر دارند و خداوند همه را از آنها نگرفته و به ما عطا نقرموده است. حتی ممکن است بیادرات را ما باشد. ۸- باور کنیم که این حجم واردات به‌خصوص واردات ۲۵ ملیون تن کالای کشاورزی برای کشور سرافکندگی است و نسبت به کاهش اساسی آن همت کنیم. ۹- باور کنیم که ارز گرانبها و پرازرش که از نفت یا هر کالای دیگر به دست می‌آید، برای فروش در بازار و تقویت قاچاقچیان و خارج‌کنندگان سرمایه نباید عرضه شود و این ارز برای توسعه و مدیریت اقتصادی در جامعه باید مصرف شود. ۱۰- باور کنیم که قاچاق کالا برای همه و برای همیشه بد است. اینکه تحریم هستیم و مامداران علوغه ندارند و می‌شنویم که لوازم خانگی لوکس‌کالا کانتینر از مبادی اصلی بدون پروادت حقوق بازرگانی وارد کشور می‌شود، یک شرمساری است. ۱۱- باور کنیم که مردم به‌طور عموم باگرانی طاقت‌فرسا روبه‌رو هستند و محرومان همچنان در محرومیت بقا دارند، باور کنیم که احوال «ایران» خوب نیست و باید به احیای آن و نیز بازاریابی تجهیزات مستهلک بپردازیم. ۱۲- باور کنیم که همه باید صرفه‌جویی را در نهایت آن پیشه کنیم و هرچه ممکن است از هر چیزی که اضافه است بچاهیم و آنچه آمازاد است برای تأمین ارز صادر کنیم. ۱۳- باور کنیم که همه مردمان کشورمان علاقه دارند ایرانی خوب و سرافراز داشته باشند. آنان را گروه گروه نکنیم و در سرنوشت خودشان شراکت دهیم و عوامل بی‌تفاوتی آدم‌ها را شناخته و اصلاح کنیم. ۱۴- باور کنیم که جوانان و شغل و کار و زندگی و آینده می‌خواهند. با جملات و کلمات منططن چندی می‌توان کارسازی کرد اما این جملات و کلمات به‌سرعت مستهلک می‌شوند و به بخار تبدیل می‌شوند. اگر اینها را و البته دیگر باورهایی که ذکر نشد را باور نداشته و به آنها عمل نکنیم، آنگاه باورهای دیگری جانشین آن می‌شود. ۱- باور خواهیم کرد که راه فلاح و رستگاری و خوشبختی و پیشرفت چون مالزی، ژاپن، کره جنوبی و چین در همکاری و خدای ناکرده سازش با آمریکااست. ۲- باور خواهیم کرد که نظام‌های دیگران که مورد عتاب ماست عملکردی بهتر دارند و به نظام خود بی‌اعتماد می‌شویم. ۳- باور خواهیم کرد که آنچه در شعار انقلابی داده‌ایم، عملی نبوده و آن‌گاه دیگران و شعارهایشان را باور خواهیم کرد.

همین سه باور – که خدای نکند به ذهن بیاید– معنای نامناسبی را می‌دهد. طنابی فصولادی و مستحکم را از دو طرف تحت کشش قرار دهید. ابتدا می‌تواند به‌جای خود بازگردد و اما با کشیدن بیشتر به نقطه تسلیم می‌رسد و مقاومت خود را از دست می‌دهد و سپس باره می‌شود.
بیندیشیم که در کدام نقطه از کشش قرار داریم و ضرب‌المثل «ان‌شاءالله کره است» را فراموش نکنیم. اینک در آستان دولت جدید به باورهای خود بیندیشم، دلایل عدم تطبیق عملکرد و باورهای خود را ترسیم کنیم و بیندیشیم که باور ما دچار ضعف بوده با عملکرد ما بر باور تطبیق نداشته است.

به این اطمینان برسیم که اگر باورهای ما عمیق باشد، توافق یا عدم توافق در وین نمی‌تواند آن را دگرگون کند، مشروط بر آنکه راه عقل، درستکاری، بازی‌نکردن با کلمات و احترام به مردم را انتخاب کنیم.